

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Ultra protector de la humanitat, M. Bloch, és amic del progrés, respectuós de la justícia social, deferent amb l'opinió, company dels companys, giralt dels giralts i fins i tot campalà dels campalans

Any I - Núm. 25

Barcelona, 24 de novembre de 1931

Preu: 20 cèntims

L'afer Bloch, al teatre

«DE MUY BUENA FAMILIA»

Drama en quatre actes

ACTE I

L'escena, a la Rambla

Casimiret. — Oh, que felix sóc! Sóc ministre de Finances; sóc diputat de la Generalitat! Sóc regidor! És cert que no puc transportar bestiar en viu; però què dimoni! El món no s'acaba pas en el bestiar en viu!

M. Lazare. — Quin xicotet més bufó! I que sembla simpàtic! Si el pogués protegir... No em puc estar de dir-li alguna cosa (dirigint-se-li). Oh, mon chou!

Casimiret. — Senyor! Per favor, que sóc honrat.

M. Lazare. — Ja! ja! ja! elle est bonne! Tinc unes revistes... c'est excitant!

Casimiret. — Senyor! No el vull escoltar, que no el conec de res. I, a més, deu ésser casat.

M. Lazare. — No, que no...! (insinuant) Sóc lliure!

Casimiret. — Uix, un vidu!

M. Lazare. — (Insinuant.) No, que no...! Sóc divorciat!

Ara que vosaltres teniu el divorci... un divorciat, c'est excitant! I si sabessis...

Casimiret. — (Encuriosit.) No... no...!

M. Lazare. — I segueixo amic de la dona!

Casimiret. — I ara?

M. Lazare. — C'est que je suis un type, moi!

Casimiret. — Perdoni, senyor; però jo no el conec!

M. Lazare. — Oh! per això no s'apuri; ací tinc una carta de l'alcalde de Tolosa; M. Billières, em sembla que...

Casimiret. — A veure?

(M. Lazare li dona i ell la llegia.) Sou financier?

M. Lazare. — Uii... (a part) Que bufó! (alt) Mira (li ensenya una pesseta amb el braç aixecat en l'aire). Agafa-la.

Casimiret. — (Fa un salt i no hi arriba.) Uii! Està massa alta!

M. Lazare. — Doncs, veus? Jo la faré baixar perquè hi arribis. Soparàs amb mi?

Casimiret. — (Ruborós.) Ai no! Tots sols? què dirien!

M. Lazare. — Si no et vull fer cap mal! Mira, perquè no tinguis por, convida uns quants amiguets teus i veniu tots, oi?

A l'Hotel Orient. De moment, té les revistes, c'est excitant!

Casimiret. — Però ara vagi; per favor, que em compromet.

ACTE II

L'escena a l'Hotel Orient al volt d'una taula

M. Lazare. — Bevem a la prosperitat de Catalunya!

Els amiguets. — Ja! ja! ja!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

M. Lazare. — Bevem a l'Olimpo de oro!

Els amiguets. — Ja! ja! ja!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

M. Lazare. — Que bufons! Quin candor! Quina innocència! Me'ls menjaria!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

ACTE III

La cambra de Casimiret. Aquest julleja revistes i papers. Els ulls li brillen. Escriu de tant en tant.

Casimiret (llegint i escrivint). — Le dollar et le franc... El dolar y el franco... viennent d'imposer... acaban de imposer...

...qui secouent les finances mondiales... que commueven las finanzas mundiales... a la merci de quelques pirates... a la merci de los piratas... aux dieux qui gouvernent l'Olympe de l'or... los dioses que gobiernan el Olimpo de oro... Que bonie! Oh, Lazare, Lazare...! Ai, lladre!

ACTE IV

El menjador familiar. Es respira aire de tragèdia.

El papà (passejant-se amunt i avall). — Crieu fills! crieu corbs! ¿Que no ho sabies que aquest Mr. Bloch era un pocavergonya? ¿Per què te l'havies d'escoltar?

Casimiret. — M. Bloch? Si em va dir que es deia M. Lazare!

El papà. — I què hi fa? T'has d'escoltar el primer que et tira una floreta?

Casimiret. — Això són calúmnies, males volences dels veïns! Portava una carta de l'Alcalde de Tolosa! ¿Havia de donar-li un desaire?

El papà. — ¿I què en saps tu, ara, de l'Alcalde de Tolosa? ¿Saps per ventura quina mena de tipus és l'Alcalde de Tolosa? Es Alcalde de Tolosa. I què? Són els tolosenes els que se l'han triat i no nosaltres! (mirant-li la panxa). Ens has deshonrat!!!

Casimiret. — Calúmnies! Res més que calúmnies! Em volen mal! Només hi vàrem sopar, amb M. Lazare, i jo vaig dormir tota l'estona! (plora).

El papà (olímpic, horroritzat). No ho deia jo? Ens ha deshonrat! Mal fill! I ell ma'eix ho confessa! No es va acontentar de sopar amb M. Bloch! El bacó! Hi va dormir!!!

TELÓ

Petició justa

En els cereles polítics, lírics, bloquistes i en les oficines de l'Atracció de Forasters, es dona com a cert que tan bon punt estigui concedit l'Estatut de Catalunya i definitivament constituïda la Generalitat, es reservaria el càrrec d'introducció d'ambaixadors al senyor Josep Fontbernat, el qual acaba d'obtenir un èxit tan falaguer que la brillant presentació de M. Lazare Bloch.

EL BE NEGRE desmentiria la seva tradicional fama de serietat si no s'ajuntés, amb totes les seves forces, al clam dels que demanen una tan justa com merecudada recompensa per al co-negut caramellaire.

—I tots aquests els presenta en Fontbernat?
—Ah! Així els haurem de rebre per cortesia.

El bloc de les esquerres no ha acabat ni acabarà els arguments

¿Qui ho diu, que no tenen arguments els diaris de l'Esquerra, per a defensar les persones d'en Companys i d'en Giral, Catalunya, l'Estatut, l'Opinió i la Humanitat? ¿Qui ho diu? Qui gosa dir-ho?

Ara veuran aquests temeraris el gavadal d'arguments que hi ha a Ca l'Esquerra, deixant de banda les manasses d'Artemi Precioso Aiguader i les amenaces de l'article quart dels acords del Comitè d'Esquerra.

Primer argument: els contraris són un imbecils.

Segon argument: són unes «vibores» de «mala entraña».

Tercer argument: Volen mal a Catalunya.

Quart: fan tuf de jesuïta i projecten bava verinosa.

Cinquè: tenen vicis lletjos.

Sisè: nosaltres som honrats.

Setè: tots ells són uns perfectes canalles.

Això és argumentar: d'això en diem lògica.

A part dels arguments filosòfics, l'Esquerra en sap d'històrics:

Parlarà del Banc de Barcelona.

Parlarà del suro;

de la guerra de Cuba;

de la crema dels convents de l'any 1835;

de Narváez i d'Espartero;

de Méndez Núñez;

de la Inquisició i l'expulsió dels jesuïtes, en temps de Carles III;

delatarà els escàndols que van determinar la destrucció de l'Armada Invencible;

esbrinarà com es va perdre la batalla de Farsàlia, entre Cèsar i Pompeu;

farà per posar en clar els «tarugos» que Ulisses féu a la guerra de Troia;

dirà ben alt les sumes malversades durant la construcció de la Piràmide de Xeops;

descobrirà que encara estan per pagar els pintors rupestres de les coves d'Altimira;

Posarà ben en clar que Noè mai no s'embragà, sinó que era rabassaire i l'autor de la Bíblia li volia mal;

dilucidarà si les catarates del Niàgara són tan altes com ens volen fer creure;

inquirirà si la rabassa és morta o què.

Ja veieu com d'arguments, de defenses no en falten, i com, a llur vergonya, tots els escorçons de la reacció no faran sinó mossegar-se, amb dent verinosa, llur pròpia cua. Visca l'Estatut!

El «Pajaritu», el «Pajaritu»... ya no puede caminar. (Ni amb rodes)

EL JESUITISME EN ACCIÓ

XURMA VIL I ABBRAGANADA (1)

Canalles! Escupint veri passen llur vida i sols vibren d'una manera covarda i vergonyanta quan s'els posa a tret la carn saniosa de les persones honrades; treuen fum pels ulls i foc pels queixals; llur ànima no els aguanta i no cegen de maldar per l'aniquilament de tot ço que significa decència, vergonya i patriotisme.

Nosaltres no gosem rabejant nos en sang humana; no som uns monstres plens de mal cor. Les calúmnies que s'ens adrecen no poden ésser veritat, perquè no són veritables.

D'avantmà savíem que tota llur mala llet jesuítica es desvetllaria nada menys que contra la persona que manté el foc sagrat de l'Estatut; inútil baixesa! Desde lluc els despreciam.

Si no fossim honrats com som; si no fossim dignes i catalans, els retreuriem llur baixesa, a nostres enemics; són molts dolents, no miren amb llur baveig adulteri i incestuós, que fan sagrar el cor d'un home sensible.

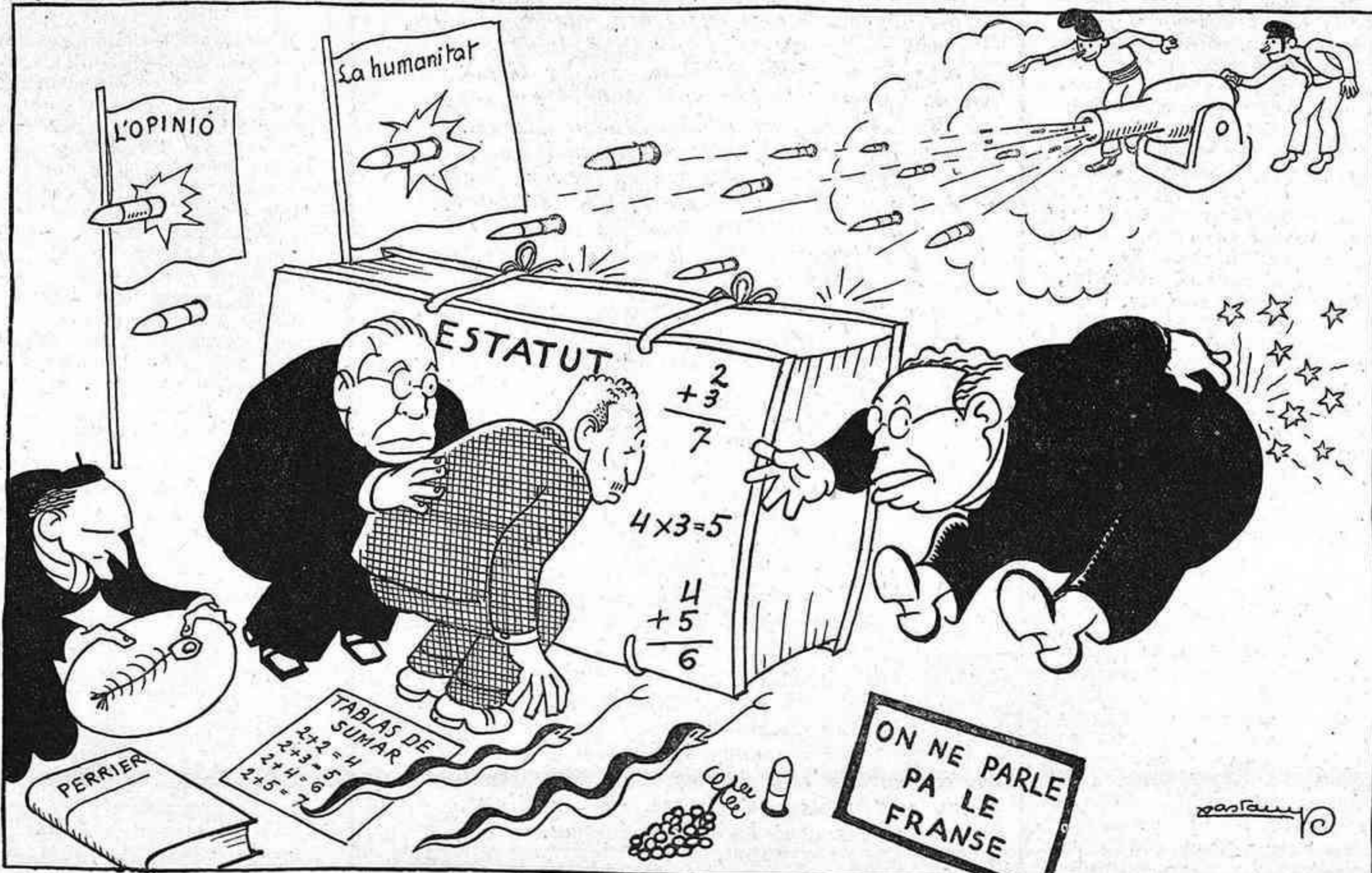
Però Catalunya passarà avant; l'Estatut triuvarà de totes les assetjances dels escorpins amb escapularis que amb grapa de llop famolenc llençen llast com un volcà d'incapacitat i d'odi al poble!

(1) Ves quina desgràcia! Altre cop «La Humanitat» ha extraviat un original: i ni Déu ni en Rué no saben on dimoni hi anà a raure. Nosaltres sí que ho sabem; i tant, perquè ha caigut a les nostres columnes honrades, però pobres. Ni cal dir que quan sabem qui és, castigarem l'autor de l'entremaliadura, mal fos el senyor Companys, que fins ara ha fet com si fos de la casa.

El Director de «EL DILUVIO» agredit pel propietari de Iois dos

Diiumenge, a la Plaça de Catalunya, mentre contemplava els innocents esbargiments de la infantívola multitud, en sortir de missa a Santa Anna, el senyor Claramunt, el conegut director d'«El Diluvio» fou objecte d'una inqualificable agressió per part del senyor Lasarte, el conegut propietari del mateix diari, que s'havia estat esperant durant tot el sant sacrifici de la missa, assegut a les escales del Metro, menjant cacauets. Quan Claramunt sortí, amb la unció pintada als ulls, el que dintre pocs moments seria el seu acarnissat agressor el seguí solapadament i sigiliosament per a perpetrar el seu incompreensible atac davant els joganers infants, als quals el mal exemple podria perjudicar més. Hom ignora els motius de l'agressió, però es diu si està relacionat amb un complet en el qual hi pren part, per a figurar en agressions successives contra el mateix director, tot el padró de cèdules. Ens permetem de prevenir les autoritats perquè vigilin la via pública, ja que el comandant Pérez Farràs té terminantment prohibit que tinguin lloc dintre el Palau de la Generalitat.

L'afer Bloch ha fet soroll, veritat? Doncs més en farà L'ALMANAC D'EL BE NEGRE

La «bomba» Bloch o la batalla de l'Estatut

En Campalans vol fer el Fontbernat de la Cibeles, més all, fracassa

—Què me'n diríeu d'establir una sucursal d'un «cabaret» preciós que en Giralt i en Companys acaben d'inaugurar a Barcelona, amb èxit falaguer, amb un èxit que, com diu Nietzsche, supera totes les esperances?

I dient aquestes paraules, l'escripioner Rafael Campalans acariaciarà la botonadura de nacre d'uns magnífics botons d'«enconats», els quals emmarcaven unes sabates negres de «xarolina» marca Royalty. Precisant més, direm que el seu acariaciat era l'esquerre (naturalment!), i que tenia la cama esquerra creuada damunt la dreta.

—No!—va respondre d'esma Josep Barbey, sots-secretari d'Economia i mestre d'economia verbal.

—Ca, barret!—va insinuar Ferran Cuito, director d'Indústria.

Hi hagué un moment de silenci: l'ambient feixuc del «hall» del Palau de Madrid, feia un zum-zum de converses catalanes emulsionades dintre el fum aixaropat dels havans—que diria qualsevol aprenent de prosista modern.

Rafael Campalans no es va demuntar, però, i va insistir: —Es tracta del famós «Olimpo del Oro»; tenim uns «números» magnífics, colossals, espantosos: si voleu els farei venir a Madrid, perquè jo no m'hi poso per poc, i res no m'espanta; quan el canibalisme de Barcelona posava en perill la meua vida, jo em sentia fort i vivia tranquil·lament; mai no vaig deixar de prendre el meu cafetó, copa i puro (perdó! cigar!) Compteu, doncs, ara que tot em marxa de primera: no em costarà res de fer venir el mateix Lazare Bloch, que ja tenim a Barcelona; si, Lazare Bloch, el famós marit divorciat de madame Hanau: una veritable ganga. Oh!, i el número que fa! és tot d'or! Li doneu una pesseta, l'agafa, li dona unes voltes pels dits, i zas!, se us torna en cupro-niquel: d'aquest joc se'n diu la baixa de la pesseta. Es cu..., vull dir colossals!... No ho feu córrer, ara; us demano reserva, i si pot ser, reserves or. ¿Què us en sembla? què me'n dieu? Som-hi?

—No!—féu Barbey.

—Ca, barret!—va repetir Cuito.

Un altre silenci.

—I si us feia venir en Fontbernat, amb els seus cent homes? Ja veieu què no m'estic de res: «totes me les penso»: sóc, doncs, molt viu», podia dir, parodiant Viescates.

—No farem res!—digueren a duo els dos economics.

Aleshores Campalans va alçar-se i es va quadrar (si és que existeix la quadratura del cercle); estengué la mà en senyal de comiat i féu:

—Molt goig!

I eixí olímpicament, com si fos el mateix «Olimpo del Oro» amb pantalons i botins; però, per dintre, hi anava la processó laica: un signe (no monetari) el traia. Va intentar posar-se a les mans uns botins de franel·la color «crème» que duia, sense estrenar, a la butxaca de l'americana.

amb el cor a la mà.

EN DEFENSA PROPIA

Quatre de fresques al Sr. Vallesipujals

EL BE NEGRE ha rebut una lletra de don Josep Puigicada-falch. EL BE NEGRE no té manies. Té la porta del corral oberta a totes les tendències i a totes les personalitats, i adhuc a totes les ex-personalitats de la terra nostrada, del nostre moviment paíral.

Si fa quinze dies va rebre, amb les potes enlaire i amb la cua en moviment continu, l'interessant treball del senyor Vallesipujals, en el qual, amb una mà que no gosàrem a qualificar de mestre, perquè no tenim el gust de conèixer el memorialista que l'escriu, que amb una mà, doncs, inqualificable, s'ocupà de l'afer (històric afer) de la barba del senyor Puigicada-falch, ¿negaríem avui unes fulletes a l'il·lustre restaurador de l'Orde Mo:sterratina (O. S. B.)?

Diu així la lletra rebuda: (1) «Barcelona 18 de Novembre, (Segueix a la pàgina 3, columna 6.ª)»

L'afer Bloch

(N. de la R. — Com que algunes vegades ens hem trobat amb què notícies absolutament certes publicades en aquesta secció eren considerades com una facècia més del nostre setmanari, avui ens interessa fer constar que tots els ecos que publiquem a continuació sobre l'afer Bloch, són rigorosament històrics i responen en tot a la veritat.)

Com se sap, fou el senyor Fontbernat l'introductor de Mr. Bloch a Barcelona. Va ésser també l'home dels Cent Homes el que portà el cèlebre escroc francès a la Generalitat, amb la pretensió que el rebés el senyor Macià.

El senyor Fontbernat féu present els seus desigs al secretari del President, senyor Alavedra. Aquest passà l'encàrrec al senyor Macià.

—Hi ha M. Lazare Bloch que el vol veure—va dir.

—Lazare Bloch?—féu el senyor Macià—Aquest nom no m'és desconegut.

—Sí—continuà Joan Alavedra—. És el marit de Mme. Hanau.

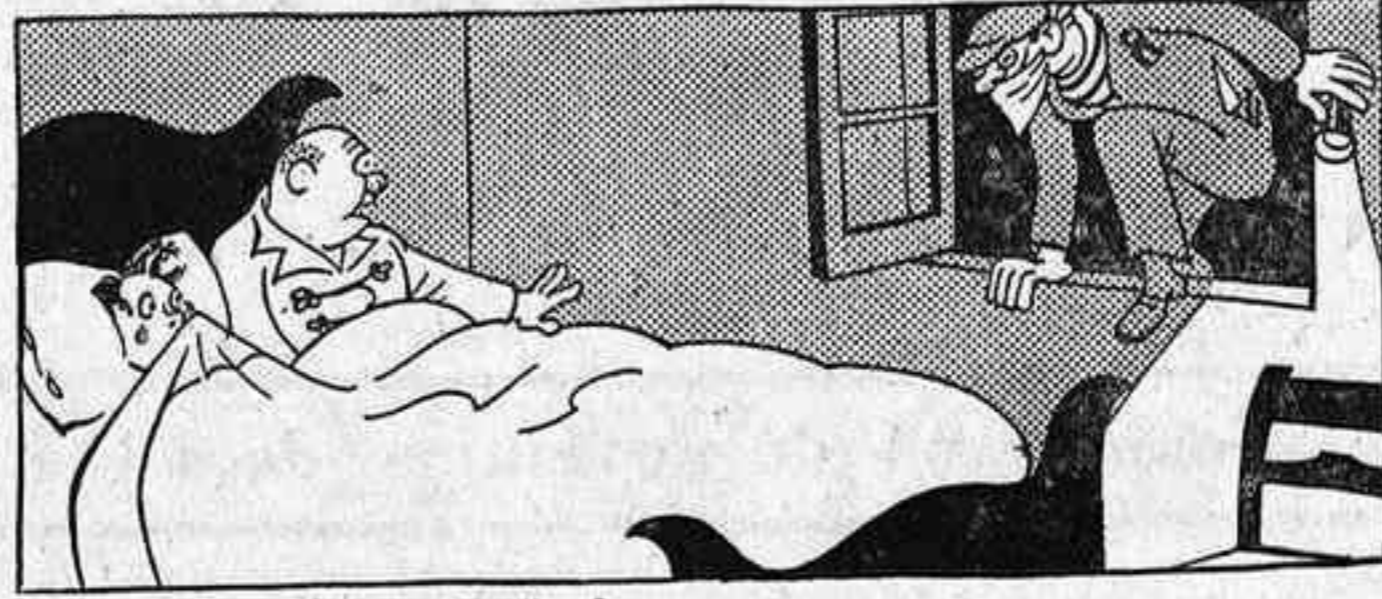
—Ah!, sí, ja me'n recordo. No el vull rebre. És un subjecte perillós.

L'Alavedra passà la contestació a en Fontbernat, que s'esperava a fora:

—Diu que no el vol rebre de cap manera.

—No m'estranja—comentà en Fontbernat.

Pocs dies després, M. Lazare Bloch dinava amb els senyors Giralt, Lluhi, Comes, Ventalló i Cassanelles.

—Jesús! Mira qui entra! —Calla, que potser ve recomanat per l'alcalde de Toulouse..

ELS BENS FLORALS

Cançó del Compte d'en Giralt

—Tota sola féu la vetlla, Madam Hanau (1), tota sola feu la vetlla o amb algun pau?

—No la faig pas tota sola, senyor Giralt, no la faig pas tota sola, pugui aquí dalt!

—¿Qui teniu per companyia, Madam Hanau, qui teniu per companyia, són gent formal?

—No és pas en Santamaria, senyor Giralt, no és pas en Santamaria, que és en Companys.

—¿Que m'hi deixàriu ser-hi, Madam Hanau, que m'hi deixàriu ser-hi a jugà al cau?

—¿Què és això que us ix dels braços, senyor Giralt, què és això que us ix del ventre i de les mans?

—Són pessetes a la baixa, Madam Hanau, són pessetes a la baixa, ja pujaran!

—¿Què és això que us ix dels ulls, senyor Giralt, què és això que us ix dels ulls tan «ressalau»?

—Són les males llambregades, Madam Hanau, per si hi ha un senyor que bada tot passejant.

—¿Què és això que us ix dels llavis, senyor Giralt, què és això que us ix dels llavis, llarg i pesant?

—Són els discursos que engego, Madam Hanau, per fer dormir el Consistori Municipal.

—¿Què és això que us ix de les cames, seyor Giralt, que camineu per la cambra tot coixejant?

—Alguna ensopegadeta, Madam Hanau, però, cregui'm, dissimuli i anem al gra.

—¿Què és això que us ix del ventre, senyor Giralt, que és això que us ix del ventre, gras i tivant?

—Són els arrossos que em menjo, Madam Hanau, empescant-me «niñerías» per d'el bestiar.

—¿Què és això que us ix del cap, senyor Giralt, què és això que us ix del cap, que em dona espant?

—No es pensi pas que són banyes, Madam Hanau, que són idees honrades per fé algun ral.

—¿Què farem amb aquests joves, senyor Giralt, que publiquen reportatges i editorials?

—En Companys és qui se'n cuida, Madam Hanau, i sembla que vol tirar-los pels tribunals.

—Per nosaltres que els hi tiri, senyor Giralt, que tot això són conxorxes contra en Macià.

—¿On teniu el senyor Bloch, Madam Hanau, com va pair les olives d'aquell dinar?

—Se'l van prendre massa a broma, senyor Giralt, se'l van prendre massa a broma, i això no val.

—Veurà, això ho diem per dir-ho, Madam Hanau; tot fent veure que dormia, no vaig badar.

—¿Què me'n diu de l'Estatut, senyor Giralt, tot això de la pesseta, com s'ho prendran?

—No entenc la premsa que tenen, Madam Hanau, l'Estatut no es necessita per 'nar tirant.

—Vostè és un gran patriota, senyor Giralt, tant de bo que tots pensessin amb el seu cap!

—Ja ha llegit el meu article, Madam Hanau? allò que dic de «la intrusa» farà molt mal.

—Jo no llegeixo «El Progreso», senyor Giralt; em dedico a escriure «Forces», i no de franc.

—No té alguna neboteta, Madame Hanau? Li dic que es tracta d'un jove que és molt formal.

—He vingut per la finança, senyor Giralt; això que vostè em proposa no és del meu ram.

—Dispensi si jo la he ofesa, Madam Hanau, m'ho ha encarregat un dels quatre Xirau Palau.

—Són uns joves molt simpàtics, senyor Giralt, però jo no puc servir-los per ara i tant.

—Doncs, ja serà un altre dia, Madam Hanau; ara comptem les pessetes, comptem si us plau.

—¿Què és aquest soroll que sento, senyor Giralt, són atracadors o guàrdies que estan tirant?

—Són en Bofill i en Rovira, Madam Hanau, que van per les existències de tots els Bancs.

—¿Quan els hi farem justícia, senyor Giralt, quan els hi farem justícia a aquests bergants?

—Ja els hi arribarà el seu dia, Madam Hanau; per ara que s'entretinguin fent els gegants.

—Passi-ho bé amb la companyia, senyor Giralt, passi-ho bé amb la companyia i amb en Companys.

—Ara canten els canonges, Madam Hanau, ara canten els cent homes d'en Fontbernat.

—Ara canten els cent homes, senyor Giralt, ara canten els cent homes; adéu-siau.

—Quins carteristes més fins! Encara no la tenia i ja me l'han birlada.

La Publicitat de dissabte deia que el senyor Joan Casanoves també havia estat invitat al dinar de M. Bloch a l'Orient, però que no havia considerat prudent assistir-hi.

Al migdia del mateix dissabte, el senyor Casanoves confirmava als periodistes que fan informació a Casa de la Ciutat la veracitat, en tots els seus punts, de la notícia publicada a La Publicitat.

I aquell vespre mateix, Josep Fontbernat escrivia un article a La Humanitat, en el qual, entre altres coses, deia:

«El senyor Brunet és un home voluntariós. Cada dia s'entrena amb pràctiques solitàries, pròpies dels seminaristes, i ens fa conèixer nous detalls de la «tenebreuse affaire». — Ara hi barreja el nostre bon amic Casanoves, el qual ignorava completament la presència de Lazare Bloch a Barcelona.» (El subratllat és nostre).

En Fontbernat, sempre tan ben informat. Es veu que l'alcalde de Toulouse s'havia descurat d'aclarir-li aquest punt.

La idea de venir a «operar» a Barcelona fou original de M. Lazare Bloch, o bé responia a un pla concebut per més altes esferes?

Diem això, perquè l'Agència Havas, que, com se sap, és l'Agència oficiosa del govern francès, no volgué donar a la publicitat ni una sola ratlla de l'afer. Per aquest motiu, els diaris francesos, que són tan aficionats al sensacionalisme, han guardat davant l'afer Bloch-Giralt-Companys, un sospitós silenci.

—¿Però vostè, senyor Campalans, va parlar amb M. Bloch? —Ja he dit que no em faig amb brètols.

—Què en penseu d'en Fontbernat?—preguntaren a un tinent d'alcalde de l'Esquerra.

—Ja us ho diré: és una mena de barreja de Clavé, de Pepe Marqués i de Noi de Tona.

Protestem amb totes les nostres forces contra el jesuitisme seminarista viboresc i solacanyarista d'aquesta nova agressió contra l'Estatut, contra Catalunya i contra la República.

UN EXEMPLE A SEGUIR

El senyor Bernat i Duran publicava dissabte a El Noticiero una interessant crítica teatral i anònima «Del music-hall Pompeya», que comença:

«Pocas son las artistas que en tan poco tiempo se han encumbrado con la rapidez de Anita Flores, la vedette que con tanto éxito actúa en este salón, y pocas son también las que tienen un verdadero concepto de su responsabilidad por el lugar que ocupan.»

Que aprenguin els senyors Giralt, Companys, Aiguader, Comes, Casanelles i Ventalló!

UNA CONVERSIO

—Diu que en Santamaria torna amb els radicals?—preguntaren, precisant, mira que és cas, a un radical.

—No!

—Que no el voldríeu?

—Amb els braços oberts, home! És el que està més ben preparat de tot l'Ajuntament, i el més honrat.

—¿...? !!!? ¿...!!!! = + ??? ¿...!!!!!!! (1)

—Ja ho crec! Diu ell que durant la monarquia s'havien de fer els possibles per enyorar-la; però que amb la República és altra cosa i no té perdó l'home que no és honrat.

—Ah, vaja; Santamaria E-gipcica.

BALLSETINI - MUSSOLINI

—A Catalunya falta un feixisme, corpo di Baco!

Davant d'aquesta exclamació, que lligava tan poc amb les pedres de la Generalitat, no ens poguérem estar de dir:

—Que és en Mussolini?

—No, és en Battestini.

—No faci broma, que sóc un periodista, i vaig per feina.

—Sense broma, és el senyor Battestini, que avui es sent més italià que de costum.

—Doncs, jo, sempre havia cregut que Battestini era un pseudònim de Josep Maria Batista i Roca, i té, ara existeix.

—No sols existeix, sinó que vol fer de «duce» (pronuncieu «dútxa»); fet i fet, Mussolini i Battestini s'assemblen.

A TORRE D'EN BARRA

El senyor Josep M.ª Casabó i Torres, en altres termes, en Casabó, ha parlat en un miting recent del seu republicanisme integral i de la fe republicana que ha estat norma de tota la seva vida. També ha dit grans pestes dels republicans del 14 d'abril.

Cal consignar, per tal de deixar els coses ben clares, que l'acte a què ens referim es celebrava a Torredembarra.

PROPAGANDA CULINARIA

Sota el títol Frontoneries, El Diluvio publicava una sèrie de gacetilles pegades de gran estil per fer la propaganda del Frontó Novetats. Entre les coses extraordinàries que hi llegim en retallem un paràgraf que diu:

«Con Stuarde el genial, Erdoza el soberbio, Clozabal el bravo y los tres excelentes malabaristas Irigoyen se nos ofrecen un invierno de deliciosa pe-lota.»

Als aficionats a la carn d'olla no deixaran d'acudir-hi.

EL «PAPU»

El Ple Comarcal de la Federació de Barcelona-Ciutat d'Esquerre Republicana, ha pres uns acords per treure les castanyes del foc del senyor Companys.

Els acords són quatre: tres de clars i un de fosc i amenaçador com una nuvolada d'estiu. Diu així aquest acord en estat interessant:

«Quart. Posar en pràctica totes aquelles mesures que de conformitat amb la proposta elevada al Director del Partit, s'han estimat indispensables. Mesures que reservem per la seva importància i que seran fetes públiques si les circumstàncies ho aconsellen»

EL BE NEGRE es limita a repetir aquella càlida frase del senyor Giralt, conseller-aconsellat i excel·lent copista:

«¿De qué entraña os hizo Dios, viboras?»

PROXIMA ESTRENA AL LI-CEU

Seguint el corrent del temps, el Liceu es democratitza: la temporada vinent ho demostra d'una manera ben gloriosa: tindrem sarsuela i tot. No hi faltará una que farà molt soroll: la lletra és de don Casimir Giralt, i recordará el Giralt dels bons temps; la música, d'en Fontbernat (endeuina quin instrument han tocat). Tindrà cura del vestuari Marthe Hanau, de París. La decoració i els «timbres» d'Alarma. L'obra s'anomena «La resurrecció de Lazaros».

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS	
Vibores Brunet	202
Aiguaderes «Artemios» (clo Nostru», que li diuen a Reus)	0'04
Pataca i Saragata assimilats (com també diuen a Reus)	0'02
Fontbernat, el mil homes	0'04
Joan Tomas, l'apallissat primer	13
Josep Planas Betriu, l'apallissat segon	11
Diluvios Clararunt, l'apallissat tercer	9
Pociellos (a ellos!)	0'2
Solasos i Canyizarasos. Censurats.	

Setmana d'«affaires» i de nerviosisme. «Artemio» ha pujat aquí dalt; Fontbernat (comissions i representacions), anirà lluny: actualment treballa per a fer conèixer al públic barceloní la figura d'Al Capone.

1) Pronunciar Hanau com ho faria en Companys.

(1) !!!!!!!!

